

Udvalgets ordfører (Peter Ravn): Som det fremgår af betænkningen, har udvalget holdt 5 møder og haft samråd med den højtærede socialminister. Der er endvidere besvaret en række spørgsmål, og der er stillet et betydeligt statistisk materiale til rådighed for udvalget.

Man har drøftet mulighederne for en centralisering af kasserne, og det spørgsmål har været rejst, om der ikke kunne foretages en opdeling i 8-10 kasser, baseret på den opdeling i afstemningsområder, der gælder mellem hovedorganisationerne.

Man har også diskuteret en udligningsordning med et kontingent på 2½ eller 3 pct. af den gennemsnitlige årsfortjeneste, og således at alle ind- og udbetalinger skulle foregå over en fælles udligningsfond.

Endvidere har man været inde på, om man ved et mindre tilskud til kasser med formue og årsfortjeneste over gennemsnittet kunne nedsætte statens udgifter til arbejdsløshedsforsikringen.

Da jeg går ud fra, at de ærede ordførere for venstre og det konservative folkeparti selv vil redegøre for deres synspunkter, skal jeg som ordfører for udvalget ikke yderligere uddybe disse tanker, men vil som mit partis repræsentant sige et par ord om det lidt senere.

Jeg skal imidlertid på flertallets, d. v. s. socialdemokratiets, det radikale venstres og retsforbundets udvalgsmedlemmers, vegne udtale, at vi indstiller lovforslaget vedrørende tilskud til de anerkendte arbejdsløshedskasser til vedtagelse.

Samtidig indstiller udvalget, at det kommunistiske partis lovforslag vedrørende brændselshjælp som tillæg til dagpengehjælp forkastes.

Som ordfører for mit parti vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om de tanker, der er fremsat fra venstres og de konservatives side. Efter vor opfattelse kan de ikke danne grundlag for nogen arbejdsløshedskasselovgivning. Det gælder således spørgsmålet om opdeling i 8-10 grupper baseret på afstemningsområderne; selv om man ser bort fra det principielle spørgsmål, om man skal tvinge kasserne ind i en organisationsform, som hverken de eller deres medlemmer ønsker, synes jeg, det tydeligt fremgår af det materiale, der har været stillet til rådighed, at disse afstemningsområder er fuldstændig

uegnede som grundlag for løsning af denne opgave. Afstemningsområderne, som de er opstillet af hovedorganisationerne, omfatter ca. 270 000 medlemmer, men der findes 666 000 medlemmer i kasserne, d. v. s. at det ikke engang er halvdelen af medlemmerne i kasserne, der er omfattet af disse afstemningsområder. Det er den ene ting. Den anden er, at de nuværende forhandlingsregler og dermed også afstemningsområderne i alt fald formelt kun gælder i denne overenskomstsituation, så det må være klart, at det er et alt for løst grundlag at bygge nogen arbejdsløshedsforsikring på.

Særlig fra venstres side har man været inde på tanken om en udligningsordning. Efter det, der er skitseret for udvalget, skulle noget over halvdelen af kasserne indbetale ca. 26 mill. kr. årlig, et beløb, som de øvrige kasser så skulle have udbetalt. Jeg mener, at denne vej er lige så ufremkommelig som de andre, der er skitseret. Hvorfor skulle en hel del kasser det ene år efter det andet indbetale millionbeløb til en udligningsordning, som de ikke har og måske aldrig vil få brug for? For disse kasser måtte det spørgsmål så uvilkårligt rejse sig, om de ikke skulle give afkald på statsanerkendelsen, som for dem ikke ville få anden reel betydning, end at de hvert år måtte indbetale et stort beløb til udligningsfonden. Ved at give afkald på statsanerkendelsen kunne de spare penge og få en langt større dispositionsfrihed, end de har i dag. Resultatet ville, så vidt jeg kan se, kun blive, at man i udligningsfonden ville få en hel række vanskeligt stillede kasser tilbage, som hvert år måtte bede om penge, men at man samtidig ville mangle de kasser, der skulle foretage indbetalingerne.

Den tredje af de skitserede løsninger synes jeg heller ikke er anvendelig. Det er et forsøg på at nedbringe statens udgifter til forsikringerne med 10-11 mill. kr. årlig, altså nogenlunde det beløb, som denne lovgivning medfører af forøgede udgifter. Den skitserede ordning bygger på den gennemsnitlige årsindtægt og formuerne i kasserne. For det første er der vel det at sige, at man allerede i loven har taget hensyn til indtægterne. Efter den foreslåede § 13, stk. 3 b, nedsættes statens tilskud, når den gennemsnitlige årsløn er over gennemsnittet i alle kasser; reduktionen kan komme helt op på